

VLEESCHAUWER, Camiel de (Oostakker 25 december 1918). Zoon van Herman de Vleeschauwer, kleinzoon van Kamiel de Vleeschauwer.

Was in de jaren 1930 lid van Jong Dinaso en later van het Verdinaso. De Vleeschauwer studeerde geschiedenis te Gent (1941) en werkte in 1941 als journalist bij *Vooruit*. In april 1942 werd hij benoemd tot hoofd van de afdeling Pers en Radio van de propagandaleiding van het Vlaamsch Nationaal Verbond. In 1944 week hij uit naar Duitsland, om in 1949 uiteindelijk naar Zuid-Afrika te emigreren. In Johannesburg werd De Vleeschauwer leraar Latijn, en organiseerde er in 1953 de eerste 11 juli-herdenking in Zuid-Afrika. Begin de jaren 1960 stichtte hij er de Zuid-Afrikaanse Vlaamse Vriendenkring. Van 1970 tot 1980 zetelde hij in de gemeenteraad van Johannesburg, en was er de voornaamste kracht achter het mijnmuseum Gold Reef City. Als enige 'oud-Vlaming' werd hij lid van de Afrikaner Broederbond en was aldus een schakel tussen Vlamingen en Afrikaners. Samen met Wim Jorissen, Joris van Assche en André Vlerick was hij in 1981 stichter-lid van de stichting Vlaams Cultuurhuis Johannesburg, nu Vlaams-Zuidafrikaanse Cultuurstichting. Hij werd curator van het door de Cultuurstichting opgerichte Missakcentrum, waar hij voordracht- en poëzieavonden organiseerde voor Vlaamse immigranten, een opstelwedstrijd rond het thema Vlaanderen voor Afrikaanstalige leerlingen promootte en een Vlaamse bibliotheek inrichtte. Voor zijn bijdrage tot het instandhouden en uitbouwen van de relaties tussen Vlaanderen en Zuid-Afrika werd De Vleeschauwer in december 1994 tot commandeur in de Orde van Jan van Riebeeck verheven.

HENDRIK DEFOORT